

דמות האדם

השוואה בין שני ציורים העוסקים בדמות האדם והמייצגים כל אחד תקופה וסגנון שונים: ציור מתקופת מצריים הקדומה וציור מתקופת הרנסנס.

מאפייני אמנות מצרים הקדומה

אמנות מושגית: מטרתה לשרת רעיונות דתיים ואמונות, הציור הוא אמצעי להעברת מסרים. **אופי סמלי ייצוגי**: האמנות המצרית כפופה לחוקי הקאנון המצרי ולרוב היא סכמתית ונוקשה. הגבר והאישה הם בעלי סמכות, היררכיה, כאשר לכל אחד מקום ותפקיד ברורים. הפרעונים והאלים מוצגים יחד במבנה מונומנטלי (מבנה עצום), גדל ממדים (להבדיל מבני האדם). זו הצגה המסמלת את אפסיות האדם הפשוט, האדם הפשוט לא מתאר את המציאות או את מה שהאמן רואה, מרגיש או חושב, הוא כלי שרת בידי אמונות ומסרים תוכניים ורעיוניים. דמות האדם מצוירת בזווית הברורה ביותר כאשר הראש מוצג בפרופיל, העין מוצגת בחזית, הגוף והידיים מוצגים חזיתית, והרגליים בפרופיל. ציור הדמויות מאופיין חוסר פרופורציה מכוון קרי, ככל שהדמות גדולה יותר, מעמדה רם יותר. קאנון הפרופורציה המצרית¹: הפרעונים הוצגו כדמויות אידאליות. הנושא המרכזי בציורים היה תיאור חייו של המלך באותה תקופה ועיסוקיו. הפרספקטיבה מצרית מתאפיינת בחלוקת הציור לרצועות היוצרות עומק בציור השטוח, כאשר כל רצועה מייצגת מרחב אחר.

להלן ציור קיר מתקופת מצריים העתיקה.

¹ ברש, מ. (1992). הקנון של פוליקלט. בתוך דמות האדם בתולדות האמנות (עמ' 44-16). ירושלים: מוסד ביאליק.